

DAN KADA JE
MIJATOVIĆ
POGODIO PREČKU

holivudska priča

RADOVAN NASTIĆ

■ Laguna ■

Copyright © 2018, Radovan Nastić
Copyright © ovog izdanja 2018, LAGUNA

DAN KADA JE MIJATOVIĆ POGODIO PREČKU

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Hej, Sloveni, jošte živi
Duh naših dedova
Dok za narod srce bije
Njihovih sinova*

*Živi, živi, duh slovenski
Živeće vekov'ma
Zalud preti ponor pakla
Zalud vatra groma*

*Nek' se sada i nad nama
Burom sve raznese
Stena puca, dub se lama
Zemlja nek' se trese*

*Mi stojimo postojano
Kano klisurine
Proklet bio izdajica
Svoje domovine!*

POSTAO SAM DŽONI FEJVORIT kada sam prvi put otišao kod frizera. Moje prvo šišanje u Anđelesu.

Malo mi je bilo frka jer sam navikao na Rajku sa Dorćola, samo spremim fotku na mobilnom i Rajka odradi majstorski svoj posao. I još se ispričamo ljudski. Provalio sam da što sam stariji postajem veća picajzla kada je frizura u pitanju. Kriza srednjih godina. Šaban.

Devojka za pultom me je pitala za ime i da li imam zakazano.

Rekoh da nemam zakazano i da ću čekati, a da se zovem Radovan Nastić.

- Kako?
- Radovan Nastić.
- Možete li još jednom, izvinite?
- Radovan Nestik.
- AR EJ DI OU VI EJ EN, jel tako?
- Da.
- EN EJ ES TI... – i tu se nakratko nasmeja, nije izdržala.

He, pokvarena mašta mlade frizerke... *Nasty*. To ti je proletelo kroz glavu, a? Pa i nisi daleko od istine.

– Možete li još jednom? Molim vas, izvinite.

Ma mogu i više puta, imam vremena. I onda se dosetih kako da nam svima olakšam posao. Oduvek mi je jedan od dražih filmskih likova bio Džoni Fejvorit. Lako se i pamti.

– Stavite, molim vas, Džoni Fejvorit.

To je ukucala bez pitanja.

Seo sam i čekao na šišanje tačno tri sata. Ko mi je kriv kada nisam zakazao, a salon mi je blizu stana!

Sva sreća, imao sam MP3.

Slušao sam Predraga Raosa, Kusturicu, Caneta, Malnara i njegovu ekipu *Noćne more*, Lazanskog, Ducija, Dragoša Kalajića. Kada bih hteo malo muzike, bacio bih na Calvin Harris & Alesso „*Under Control*“ ft. *Hurts*. To je Anđeles danas.

RAZMIŠLJATI O PROŠLOSTI je besmisleno. Može samo doneti nesreću. Prihvatiš sve onako kako se dogodilo. Da li je uzrok božja volja, sudbina ili slobodna volja – nebitno je.

U tom trenutku mu se činilo kao odlična ideja da zasnuje porodicu. Kolin je sa osamnaest godina, ljubeći Kristin, svoju devojkicu sa kojom je pohađao samo dramsku sekciju – jedina sekcija u koju su ga primili – rešio da postane otac. Imao je osećaj da će umreti pre dvadesete i želeo je da ima naslednika. Kristin je bila idealna majka u Kolinovim očima. Lepa, atletičarka, pristojna, iz dobre familije. Dete bi ostalo u dobrim rukama.

Svoju porodicu nije želeo da upliće u celu priču.

Kolin veruje u genetiku i zbog toga nije želeo da njegova porodica ima ikakvog uticaja na dete. Da se ti loši geni ne probude. Loši geni koje je on zvao „kukavičluk“. Kolin se plašio kukavice u sebi, majke koja ga je lepo vaspitala, sestre koja je bila dobro dete. Otac nije bio kukavica. Otac je bio nepoznanica.

Lepo vaspitanje velika je greška. Lepo vaspitanje neminovno rađa kukavičluk. Biti skot, podlac, sa osmehom na licu. Shvatio je kasno. Shvatio je u zatvoru. Shvatio je pre zatvora, kada su ga na suđenju sva trojica „saradnika na projektu uzimanja od bogatih zarad davanja siromašnima“ prodala za blažu kaznu. Ipak su tri godine tri puta manje od devet.

Tri puta manje jednoličnog obroka, tri puta manje uskraćivanja seksa, tri puta manje buljenja u cimerovu četkicu za zube: da li je naoštrena drška ili nije, i ako jeste, zbog koga je naoštrena? Opet, tri puta više vremena da se čitaju knjige, da se slušaju priče.

Jedan od brojnih cimera ostao mu je u posebnom sećanju. Dečko iz Njujorka, gradski tip, urban, ne poluseljače kao Kolin, lepih tetovaža, ne ortački urađenih, već rad majstora. Nije mu se sećao imena, ne pamti Kolin imena, ali lica odlično. Sećao se priče.

Kada je imao četrnaest godina, urbani njujorški klinac zaljubio se u urbanu četrnaestogodišnju devojčicu iz San Dijega. Letovanje. Duge kose, oboje. Gledanje u surfere. Filozofiranje o smrti Kurta Kobejna i Džimija Hendriksa, blejanje uz muziku bendova *Sugar Ray*, *Smash Mouth*, uz ceo drugi talas ska muzike sa dalekog ostrva Kraljevstva.

On se zaljubio.

Ona nije.

Njegov najbolji drugar se zaljubio u nju. Ona u njega.

Četrnaestogodišnji dečko iz Njujorka sredio je dejt svojoj „ljubavi“ i drugaru. Smuvali su se. I nakon letovanja, šest godina nije video niti nju, niti njega.

Nije više bio bitan.

Jednostavno.

Život.

Šest godina kasnije, zima je bila, javio mu se – sada urbanom njujorškom momku na heroinu – najbolji drugar iz detinjstva. Želeo je pomoć, želeo je da se pomiri sa prvom ljubavlju. Dvadesetogodišnji dečko iz Njujorka rekao je da će mu pomoći. Krenuće za San Dijego. Zaista je želeo. Želeo je da vidi nju pre svega, sebično – jer šest godina je nije video. Šta li je postalo od divne devojčice, koliko se promenila, kako izgleda? Samo da sredi dovoljno dopa do San Dijega, da ga ne udari kriza na kalifornijskom suncu. Nekoliko dana samo...

O smrti svog druga iz detinjstva saznao je nakon što mu se na mobilni javio ženski uplakani glas. Majka. Uvek se majka javi.

Ubio se.

Jednostavno.

Smrt.

Kolin je, odgledavši film *Her*, konačno sklopio kockice iščitanih zapisa Zamjatina, Filipa Dika, Frederika Pola.

Sa likom Šon Jang iz *Blejd ranera*.

Savršena žena.

Kolin je dao sve od sebe da zadrži porodicu na okupu. Ali devet godina učine svoje. Zatvorski psihijatar je čitao Kolinovu poeziju i tražio u njoj rešenje za sopstvenu dokolicu.

Kolin je na slobodi otkrio novu vrstu zatvora – internet. Više je laži iščitao za jedan dan nego što ih je slušao od patoloških lažova za godinu dana. Nakon devet dana već je odslužio internet robiju. Sve je bilo nakazno, lažno. Moral. Lepota.

Na sestrin nagovor, otvorio je profil na sajtu za upoznavanje. Okačio fotografije, napisao delimičnu biografiju.

Gledao je fotografije žena koje traže isto što i on – da ih neko iskreno zagrlji. Poslao je nekoliko pisama nekolicini žena. Nijedan odgovor nije dobio. Hvala za udeljeni kompliment. Ništa. Svaka od njih je sebe predstavljala kao princezu koja traži alfa mušjaka s mekim srcem. Svaka je bila skoro pa nevina. Svaka je imala bar jednu fotografiju jasno isturenih grudi. Svaka je tražila duhovno, nikako materijalno. Svaka je želela da joj budući eventualni dejt ima prihod od 100.000 dolara naviše i obavezno auto. Isključio se nakon nekoliko dana. Nekako je bilo sve po šablonu. Imao je iskrenije sapatnike iza rešetaka.

Dok briše podove po kojima su gacale štikle po pro-
sutom pivu, dok fotografiše sa mnom po ulicama Los
Anđelesa, moj jedini prijatelj prve godine bivstvovanja u
Kaliforniji još se nada da će naći ženu.

Poput Šon Jang.

Savršenu android ženu koja pusti iskrenu suzu.

PRVO ME JE U JEDAN PO PONOĆI zvala tetovirana crnkinja
poluobrijane glave s dredovima. Kaže mi: svi hoteli zau-
zeti, pa ako može da kunta kod mene. Koje ludilo mozga.

Došla iz pustinje jer joj je dosadno, ko zna čime se
uradila, ko zna ko ju je dovezao, pa kod mene na gajbu.

Da smo se upoznali uživo, pa i ajde, nego sve poruke
i mejlovi.

Javila mi se na oglas u kojem tražim modele u donjem
vešu.

Znam kako bi se odužila, pao bi seks naravno, ali nije
mi do toga.

Iskreno, i odevena je izgledala gadno, mogu da zami-
slim kada bi se skinula. Zašto hoće da se fotkaju, da li
zaista misle da će biti modeli...? Nisam pametan. Opet,
svako ima pravo na snove. Nekoliko riba sam fotkao samo
ajfonom. Naravno, da odmah imaju fotke u mobilnom i
da mogu da ih pošalju potencijalnom Šugar Dediju. I to
mi je skroz okej. Svako se snalazi ovde kako zna i ume. Što

bi rekla sjajna španska porno glumica i umetnica Amarna Miler: moja pička plaća moje račune.

Fer. Iskreno. Kome se ne sviđa – odjeb u skokovima u pripizdinu iz koje ste došli.

Ovo je Holivud.

I onda mi se javi silikonska lujka iz Palm Springsa, sjajno građena i lepa, ali sjebana mentalno, i pita me izokola:

– A dok fotkaš, jel voliš da ti bude i zabavno, da uživaš?

Prvo pomislih da hoće da se jebe, što bi mi leglo ko budali šamar, još bih bio u svom prvom porniću i reditelj i glavni glumac i producent.

– Naravno, uvek se trudim da uživam.

– Ako hoćeš da ti bude baš lepo, nabavi mi neke pejn-kilere, pa onda mogu da ti ispunjavam želje...

A tu smo... pejn-kileri...

Htedoh joj reći da ode do *Volgrinsa* i kupi ekscedrin ili alvil ili tajanol, ali nisam hteo da je zajebavam, muka je kada se navučesh na oksikodin ili vajkodin, pričali mi ljudi. Ja sam više rekreativac za teže stvari kada baš ne mogu da podnesem samoga sebe.

Kao dop. Sve mir i tišina, i sva čula se pucaju, samo te ne sjebava fizički kao žuto.

Kada budem išao u Springs, poneću joj kafetin. Mislim da će od dva kafetina da mi rentira pičku do sledećeg Sent Patrika. Istetoviraće moje ime iznad bulje, *tramp stamp*, ali ćirilicom.

Kafetin je svetu neotkriveno čudo Jugoslavije.

HIMNU I POČETNI UDARAC propustih umivajući se u klojni i gutajući 25 mg diazepama i dva kafetina – donela polukres šema iz Otadžbine. Sedeo sam još pet minuta da mi sve bude „jasno“, da mi se „izbistri“. Bolje da Alabamaši misle da serem nego da gutam pizdarije. Kako im objasniti da su mi pizdarije u Otadžbini bile kao asma-tičaru pumpica. Gledamo Superboul. Nisam znao ni ko igra, niti me je zanimalo. Izguglao sam pre dolaska, čisto da prozborim i ja neku, mrzim partibrejkere. U stanu nas desetak, svi naloženi, u narandžastim dresovima, broj osam na leđima, piše Mening. Njega sam upamtio iz nekog članka, kao i Toma Brejdija. Svi iz Alabame, izuzev Kolina i mene. I jedne naše ribe. Svi pivo u šaci, izuzev Kolina i mene. I naše ribe.

– Odakle si iz Srbije?

– Beograd.

– Koji deo?

– Centar.

Centar. Aha. Centar splavova. Ali nisam odustajao.

– I ja sam tu negde, Dorćol. Jesmo blizu?

– Jesmo.

– Okej. Otkud u Americi?

– Studiram.

– A šta studiraš, ako nije tajna?

– Zašto te zanima?

Jebote. Zašto me zanima!?

– Okej, izvini na zadiranju u intimu.

Prišao nam jedan od narandžastih, uleteo u priču, nahvali ovu našu kako je slatka i ponudi se da joj donese piće. Objektivno lep dečko, biceps kao moja butina, vidi se da trenira nešto, i to ozbiljno.

– Ne treba mi ništa, hvala. I nemoj da me muvaš, ne volim niske muškarce.

Narandžasti se smeškao i dalje, potpuno mu bi nejasno šta priča ova riba. Ali ona nastavi.

– I ova dvojica kao da nisu Srbi – pokaza na Kolina i mene. – Niski su, Srbi su visoki ljudi, a naše žene su među najlepšim na svetu, ako ne i najlepše.

Šta da joj kažem, da krenem da kenjam koliko nesrazmernu bulju u odnosu na sise ima, ili da je drkam za njene ljakse platform šuz od deset inča bez kojih mi je do pupka, ne znam.

– Okej, odosmo mi kepeci sada, samo mi reci koji broj nosi Mening?

– Osam.

Nije znala za foru. Bilo mi bedak da joj je uvalim, čemu trošiti energiju?

– Hvala.

Sedeo sam i gustirao pivo i na svakih trideset sekundi gledao Dženi. Naravno da ne bih uletao Kolinu u kombinaciju. Ali Dženi je bilo greota ne gledati. Frizura kao u Džejn Fonde u *Barbareli*. Dres uz telo. Šorts. Dokolenice. Ugsice. Ličila je na miks Brižit Bardo i Deniz Ričards.

Od reklama sam hteo da odlepim, bližilo se poluvreme, sjajni ovi likovi, pričljivi, pitaju odakle sam, nasmeju se kulturno klimajući glavom, gistro znaju gde je Otadžbina. Ali okej, bolje da se smeju nego da se mršte.

Stiglo i poluvreme. Poče vatromet, neka kičerica, i izađe neka pevačica sa sve kravatom. Ista Marija Šerifović, samo mršavija. Koji trip. Liči na Šerifovićku, a đuska kao Džekson. Vidim ribe znaju reči, a publika se iskida. Pitao ko je ova riba, oni me pogledali i nasmejali se, kažu:

– Šta, ne voliš Bruna Marsa!?

Koja Bruno Mars, kakvo je ime Bruno za devojkicu? Nikad video, nikad čuo. Odjednom u kadar ulete Entoni Kidis. Jebote, izgleda kao da ima dvadeset pet godina. Mora da uzima HGH ili TRT, na nečemu je sigurno. Zabavno je to poluvreme, samo to i ima smisla, kao mini-koncert. Šerifovićka je okej pevala, tralala pesmice, ženski deo Alabame odlepio.

Ovi u belim dresovima guzili su ove u narandžastim, morao sam da na svakih trideset sekundi pogledam Dženi. Uzeo sam i ja pivo, neko sa bednim procentom alkohola, i rekoh Kolinu:

– Jel mi veruješ da ribe iz Otadžbine misle da su najlepše na svetu?

– Ne seri.

Tu nisam izdržao i od smeha mi izletelo pivo po Kolinu, i smejući se odveo sam ga u kuhinju da ga obrišem,

mučenik mršavi, pokvarih mu frizuru koju je montirao celo prepodne, baš zbog Dženi.

– Jebote, zaista veruju da su najlepše! Jebote, pogledaj Dženi, jebote! Pogedaj ove četiri ribe pored nje. Jebote!!! Alabama!!!

– Okej, hajde da gledamo utakmicu.

– Nisi ulepljen?

– Nisam, okej sam. Kakva mi je frizura?

– Dobar si, bitno da ne izgledaš kao hipster. Izgledaš kao Sajmon le Bon.

– Zajebavaš.

– Ne, zaista. Bar nisi iskompleksiran kao ja. Hajde, vraćamo se, i nemoj da ispališ. Startuj je. Neću da te gnjavim, ali startuj je.

Kolin se unervozio, ja provalio da i meni nešto smeta, a ne znam šta. Okej ekipa, nit sam gladan nit sam žedan, mislim da me šmeka jedna cupi, možda poentiram nakon dodele pehara – ako se dele pehari, ne znam sport, jebiga. Izadoh na terasu, kiša pada, retko je to videti ovde, i osetim kuglu ispod grkljana. Pulsira.

Dodirnem. Puls otišao na tri u sekundi. U kurac, šta je sada? Možda od jebenog piva, ali nisam siguran. Vrtim film šta sam od jutros jeo i pio. Lepo sanjao. Otvorio oči. Glavobolja. Diazepam 10 mg i kafetina dva. Sok od jabuke. Kreatin i aminokiseline. Onda ono sranje za topljenje sala. Ima kofeina i zelenog čaja i efedrina. Sva sreća duva vetar, ohladio mi glavu. Ali puls galopira. Vratih se na gajbu, opet odoh u klonju, ovaj put će misliti da serem za medalju. Dve šumeće magnezijuma, skoro pa gram, tri desetke diazepam. Jebiga, mora čovek da vodi računa o

svom zdravlju. Ne pijem, ne pušim, ne duvam. Fak jea, što bi rekli ovdašnji ljubitelji sporta i rasonode.

Izašao na kišu opet, kad eto Dženi pored mene.

– Sve okej? Smorila te utakmica?

– Sve okej, malo mi treba vazduha, mnogo duvaju ovi tvoji.

– Zato sam ja samo pijana...

Ostatka večeri se ne sećam, zaspao sam. Mada nisam mogao zaspati na terasi, blekaut. Provalih da sam u tuđoj majici i trenerci. Neću da cimam Kolina, pitaću ga sutra šta je bilo, kunta pored Dženi na kauču. TV uključen, sve blesavo narandžasto u sobi.

Pogledam Dženi, pa ostale ribe. A otadžbinske misle da su najlepše na svetu. Jebote.

Puls 80.